

Da Forlovelsen saaledes var indgaaet, syntes der heller ikke at være nogensomhelst Grund til ikke at være glad derover. I den Tummel af Selskaber og Besøg, som nu i denne Anledning fandt Sted baade her i Byen og paa Herregaarden, viste den unge Baron sig som den opmærksomste Elsker, og det var ogsaa synligt, at min Datters Sind mere og mere bøjede sig hen imod ham, hvad hun ogsaa selv tilstod for mig. Saa — for nogle Dage siden — var der Høstgilde ude paa Gaarden, i hvilken Anledning der var samlet et stort Selskab af Byens og Omegnens Beboere. Ogsaa vor unge Ven her, Adjunkt Vessel, var tilstede; Fuldmægtig Strøm var ogsaa indbudt, men forhindret ved en Forretningsrejse. Det var et meget muntert Bal, da Størstedelen var unge Mennesker, og baade den unge og den gamle Baron langtfra er aristokratisk sindede. Anledningen var nok den tilendebragte Høst, men forøvrigt var det dog ligesom et fornyet, storartet Forlovelsesgilde, hvor min Datter var den egenlige Festens Dronning. Ballet varede til ud paa Morgenstunden, og da hun saa at sige ikke havde været af Gulvet den hele Nat, følte hun sig tilsidst meget træt og bad mig om at lade spænde for. Efterat jeg havde opfyldt hendes Forlangende, gik vi ind sammen for at tage Afsked med den unge Baron, hvem vi ikke havde seet noget til i den sidste Timestid. Han var ikke i Balsalen, heller ikke i de tilstødende Værelser, hvor vi søgte ham. Endelig gav en Tjener os Anvisning paa, at vi vistnok kunde træffe ham i hans egne Værelser nedenunder i Selskabet med nogle andre unge Herrer. Her gik vi altsaa ned.

Da vi nærmede os hans Værelser, hvortil Døren stod halvt aaben, saaledes at vi kunde overse en Del deraf uden at træde helt ind, modtoges vi af Tummel og Støj, hvori en højst ubehagelig og vredagtig, paa eengang drævende og skarp Stemme var det aldeles Overvejende. Jeg tog da min Datter ved Haanden for at drage hende tilbage; men hun blev staaende ubevægelig og stirrede ind i Værelset. Og da blev ogsaa jeg staaende. Det var, jeg maa tilstaa det, ogsaa til min største Forundring, den unge Baron, der talte med denne hæsle Stemme. Havde jeg ikke selv seet, at det var ham, vilde jeg aldrig have troet det, for hans Røst lød ganske anderledes, end jeg nogensinde havde hørt den. Og hans Udseende — han var aabenbart ganske beruset! Og som han sad der, og trætkekjer og kivagtig væltede sig ind paa sine Sidemænd, der stadig søgte at undgaa ham og tale ham tilrette, saae han ud, som om han havde taget en styg Maske paa, eller maaske rettere: som om han havde taget den Maske af, hvormed han ellers viste sig, saaledes som min Datter udtrykker det. Ja, jeg indrømmer, jeg tilstaaer min Datter det Altsammen, at han virkelig saae nederdrægtig hæsle, ond og dyrisk ud i disse Øjeblikke. Han fik os slet ikke at se. Paa eengang gav min Datter efter for Trykket af min Haand, og vi trak os, usete af Selskabet, tilbage. Ogsaa vor unge Ven, Adjunkt Vessel, var tilstede i dette Drikkelag; han udtaler sig undskyldende og i det Hele taget til Gunst for Baronens, men han er selv et af de godmodigste Mennesker, jeg kjender, der aldrig taler Ondt om Nogen — og desuden var De nok selv, gode Ven, ikke langt fra at være i den samme Tilstand som Baronens?«

Den Tiltalte svarede Intet herpaa.

Den unge Pige, der hidtil havde siddet taus og med bortvendt Hoved, vendte sig ved disse Ord om mod Faderen og sagde pludselig med Liv og ligesom ganske uvilkaarlig:

»Ja, Fader, men Hr. Vessel, han saae ligesaa rar og venlig ud dengang som altid.«

Adjunkten fæstede ved disse Ord et paa eengang studsende og — ubeskriveligt Blik paa den unge Pige.

»Ja, det er meget muligt«, svarede Byfogden, idet han noget overrasket saae paa sin Datter; »jeg maa tilstaa, jeg ikke havde Øje for Andre end Baronens.«

Den unge Pige rødmede som en Rose.

»Paa Hjemturen«, fortsatte Byfogden, medens Datteren fra nu af blev siddende, vel med nedslagne Øjne, men dog med Ansigtet vendt mod os, »søgte jeg saa godt, jeg kunde, at formilde det hæsle Indtryk, min Datter havde modtaget ved at se sin Forlovede saaledes; men hun vilde slet ikke gaa ind paa Sagen med mig. Hun sad fuldkommen taus og ubevægelig, som om hun alt strax havde fattet en fast og uigjenkaldelig Beslutning. Og det havde hun ogsaa; for den følgende Morgen sendte hun ham, uden at jeg vidste det mindste derom, et Opsigelsesbrev.

Idag er det Søndag. Det var i Torsdags,

at han fik Opsigelsesbrevet. Og jeg nægter ikke, at jeg siden den Tid har gjort Forsøg paa at formaa min Datter til at gjøre det godt igjen, og at jeg ikke endnu har opgivet Haabet om, at denne Sag dog muligvis endnu kan faae et godt Udfald. Men min Datter fastholder fremdeles sit Standpunkt. Synet, paastaaer hun, kan hun ikke glemme, og hans Person er bleven hende modbydelig. Han kom strax selv farende, var som ude af sig selv, vilde aldeles ikke tro paa hendes Brev, tilbød at betragte det, som om han slet intet Opsigelsesbrev havde modtaget, forlanger at faae min Datter at se, at jeg skal tale hende til Fornuft o. s. v., kalder hendes Fremgangsmaade Roman-sludder, Overspændthed og Sygelighed. Men, som sagt, hun har hidtil hverken villet se ham eller tale med ham.

Ogsaa maa jeg tilstaa, at han under sin hele Opræden ved denne Lejlighed har viist en Heflighed, en Ophidselse, en Hensynsløshed i Udtrykksmaade, som om han frit kunde disponere over mig og min Datter, pukker paa den store Ære, han har viist os ved denne Forbindelse o. s. v. — Altsammen noget, jeg ikke havde ventet ifølge mit tidligere Bekjendtskab til ham, og som ikke kan undskyldes med den berettigede Sorg og Skuffelse, et saadant fuldkommen uformodet Opsigelsesbrev jo maatte forvolde ham, og hvorved jeg ikke har kunnet Andet end føle mig meget krænkede.

Da han her lod til at gjøre et lille Ophold, sagde jeg uvilkaarlig:

»Saa har Rusen altsaa dog, som det synes, aabenbart hans sande Natur?«

Uden strax at svare Noget til denne Ytring, fortsatte han lidt efter:

»Se, gode Ven, det er, hvad der er passeret her i disse Dage, og som De saaledes er kommen ligesom dumpende ind i! — Maaske er der dog som en Slags Styrelse i det. Vær nu saa god at sige Deres Mening, ihvorvel jeg jo omtrent paa Forhaand kan vide, at De ganske vil holde med min Datter?«

»Ja«, svarede jeg, »men det gjør De jo egenlig selv, gode Byfoged! Det er kun det saa overordenlig glimrende Parti, der lokker Dem, og som De saa grumme nødig vil give Afkald paa.«

»Ja, men det er sgu da ogsaa saa naturligt!« svarede han med Heflighed.

»Ja vel er det det; det maa jeg fuldt ud indrømme!«

»Naa, men — —?«

»Men jeg holder alligevel fuldstændig med Deres Datter, og jeg er vis paa, at — gamle Sibbern, om vi foraaede at mane hans Aand frem af de Saliges Boliger, vilde gjøre ligesaa. Om end dette Tilfælde ikke er analogt med det af ham opstillede, vilde han dog vistnok mene, hvad jeg før tillod mig at antyde: at en saa ædel og uskyldig Pige, som Deres yndige Datter saa utvivlsomt bærer Præget af at være — en saadan Piges Instinkt vilde ikke lede hende fejl i et saadant Tilfælde! »Nej, væk med Baronens!« vilde han sige, »for de To passer ikke sammen!«

Medens jeg saaledes omtalte den unge Pige, lagde jeg Mærke til, at hun ufravendt betragtede Adjunkt Vessel med et undseligt og kjærligt Blik. Jeg saae ogsaa, at han, da han bemærkede det, ligesom før studsede, og at derpaa et Udtryk af ubeskrivelig Glæde tegnede sig paa hans Ansigt.

Efter nogle Sekunders Pause, hvori Byfogden havde siddet og stirret temmelig mørkt frem for sig, sagde jeg:

»Gode Byfoged! De gjorde mig før den Ære at kalde mig en Slags eksperimenterende Psykolog. Mine Evner er vistnok kun ringe i saa Henseende — til daglig Brug. Men Ungdom, Skjønhed, Uskyld og — Elskov har altid mægtig begejstret mig, og saa kommer jeg undertiden i Besiddelse af et Klarsyn, et psykologisk Seer-Blik saadan som nu i Øjeblikket!«

Byfogden betragtede mig med et temmelig mistænkeligt Blik.

»Jeg forstaaer Deres Blik, Byfoged«, fortsatte jeg; »men jeg har kun faaet een Toddy, ikke mere end De selv og de andre Herrer, og den har sandelig ikke slaet mig af Marken. Nej, jeg har ingen anden Ruus end den øjeblikkelige Begejstring, og tillader De mig saa at gjøre Brug af den Inspiration, der for Tiden er over mig?«

»Ja, for mig gjerne«, svarede han, idet han saae forvirret paa mig.

»Tillader De det ogsaa, Frøken, saavel som Hr. Adjunkt Vessel?«

Ingen af disse besvarede mit Spørgsmaal; men det betragtede jeg som en Indrømmelse.

Saa begyndte jeg saaledes min psykologiske Analyse:

»Dengang De, Byfoged og Borgemester hersteds, søgte at stemme Deres Datter til Gunst for Baronens, saa spurgte De hende vel, efter hvad De har oplyst, om hun ikke havde givet nogen Anden sit Løfte; men De spurgte ikke, om der var nogen Anden, som hun holdt mere af end Baronens. Men det var der, kan jeg forsikre Dem, det var der, efter al menneskelig Sandsynlighed, og denne Følelse er først nu bleven hende selv klar ved — en Ruus.«

»Ja, ved Baronens, det veed vi jo desværre nok«, sagde han adspredt og tillige noget gnaven.

»Ja vel«, svarede jeg, »men ogsaa ved en Andens, ved Hr. Adjunkt Vessels.«

Byfogden betragtede mig overordenlig forvirret.

Saa fortsatte jeg lidt efter under dyb Stilhed saaledes min »Analyse«:

»Dengang De for et Aar siden kom her til, Byfoged, og Hr. Adjunkt Vessel første Gang saae Deres yndige Datter, forekom det ham — og hvorledes kunde det være Andet? — at han endnu aldrig havde seet noget saa Skjønt, Elskeligt og Yndigt som hende. Og fra den samme Stund elskede han hende saaledes, som Uskyld, Højhed og Renhed fortjener at elskes og bliver elsket af en beslægtet Natur. Men en saadan Følelse fylder Sindet med en dyb Ydmyghed, Mistvivl om egne Fortrin, Uro og Frygt.

Derfor turde han ikke tale til hende om sin Kjærlighed.

Men hun anede den alligevel og elskede ogsaa ham — ubevidst.

Derfor modtog hun kun modstræbende Baronens Tilnærmelse og kun efter at De havde anvendt Deres allerkræftigste Overtalelser, Deres hele faderlige Myndighed og Autoritet.

Saa kom det lykkelige Høstgilde, der som sagt bragte fuld Klarhed i Deres Datters Følelser ved — en Ruus.«

Ingen af de Paagjældende protesterede mod Analysens Korrekthed.

Da vi ud paa Natten for sidste og vel for tyvende Gang med Begejstring havde drukket et vist lyksaligt Pars Skaal i fortræffelig Champagne (hvoraf det viste sig at Byfogden besad et ikke ubetydeligt Forraad i sin Kjælder), blev den nu overstadig lystige og fra al Tvivl og Vaklen saa lykkelig befriede Mand pludselig noget betænkelig, saaledes som det plejer at ske paa et vist Stadium, og sagde — lidt stammende:

»Naar, mine Herrer og — Damer, saadan som vi nu her — har — gjort — den Erfaring, at en Ruus saadan paa en Maade aabenbarer et Menneskes sande Natur, saa skulde et Menneske egenlig helst være saa klo-log aldrig at drikke sig en Ruus!«

»Det vil De vist neppe faae Adjunkt Vessel til at indrømme!« bemærkede Fuldmægtig Strøm.

»Nej«, svarede Adjunkten, idet hans Øjne straaledede, »fra nu af er jo mit hele Liv een — lykkelig Ruus!«

Og saa maatte vi jo da endelig skilles fra hverandre. Ingen af os, forekom det mig, var rigtig sikker i sine Bevægelser — formodentlig havde vi Alle, enten paa den ene eller den anden Maade — en »Ruus!«

Et Besøg i et af det københavnske Telefonselskabs Centralbureauer.

Naar man følger en af de tynde Traade, der strække sig i Luften højt over Københavns Huse lig et Stykke »flyvende Sommer« — naar man følger en saadan Traad paa dens Vandring, vil man se, at den ikke ret længe gaaer sin Vej alene; snart møder den i et af de fra Tagene opstaaende Stativer ligesom en Hvilestation undervejs, hvorfra den gaaer videre i Følgeskab med flere Fæller til den næste, hvor Selskabet atter forøges; det enkelte lette Spind bliver snart til et ligesom sammenhængende Væv, der stadig tiltager i Tæthed, indtil det paa et Par Steder i Byen forlader Luftens Regioner og uddrager sig vort Blik ved at stige ned i Husene.

Det er netop denne Telefontraadens Tilbage-træden fra det offentlige Liv, dens Tilværelse i Hovedkvarteret, vi idag ville beskæftige os med ved at besøge en af de Centralstationer, hvor Traadnettet samles. Hvorledes man afsender en Telefonmeddelelse og fører den deraf flydende